

Per què ERC no pot impulsar l'avanç cap a la Independència?

És un fet força assumit d'una manera general, que ERC, a partir de l'observació de la seva trajectòria, no té capacitat ni voluntat de traçar un camí clar cap a la Independència, ni menys encara, sembla disposada a posar-hi els elements polítics necessaris. D'entrada cal observar que no podem explicar aquesta posició per mitjà d'una simple explicació subjectiva, com si fos deguda a una mena de mala voluntat, ni tampoc tan sols com si fos causada per una manca de preparació política. La impotència d'aquesta organització té unes causes més profundes que és important de posar en relleu.

El pitjor de tot plegat és que les giragones polítiques d'aquesta organització i les seves posicions contradictòries poden crear falses percepcions. Per exemple, és probable que la ruptura de Jordi Portabella a l'Ajuntament de Barcelona porti a fer oblidar a alguns dels seguidors d'ERC bona part les contradiccions de fons de la seva política habitual, que poden aparèixer així com a aparentment minimitzades.

Només una anàlisi acurada dels fonaments polítics d'ERC ens pot ajudar a veure les raons de fons de la paràlisi de la seva pràctica política essencial, sorgida de la seva lògica interna.

Els fonaments d'aquesta consideració són els següents, expressats de manera resumida:

1. **ERC és conceput ella mateixa com un partit més de l'entramat polític del règim espanyol vigent (l'Estat parlamentari-monàrquic de les autonomies). N'accepta en general les regles del joc i no pretén posar-les en qüestió.** Malgrat autoanomenar-se republicà no pren, com a eix fonamental de la seva acció, el combat contra la monarquia i la denúncia de la seva funció antidemocràtica i frenadora dels canvis democràtics. Malgrat autoanomenar-se independentista no pren, com a font fonamental de legitimitat i de referència per a l'acció, la contraposició entre les aspiracions del moviment independentista (i de la nació catalana) i la política de l'Estat espanyol com a entitat do-

minadora. ERC es concep com un simple «estat d'opinió» més, dins les estructures vigents, les quals no posa en qüestió.

2. **ERC és incapaç de combatre amb eines adequades la dominació de l'Estat espanyol.** La seva vaguetat política no li permet d'analitzar de manera adequada les forces socioeconòmiques i polítiques que mantenen aquest Estat i tampoc no és capaç d'entendre la funció de la repressió de l'Estat, que considera, de manera general com els altres partits del règim, que s'aplica contra aquells qui surten de la legalitat, de la qual ja hem dit que ERC n'és una defensora activa. Només cal recordar la posició poc coherent que ERC va mantenir en el conflicte dels anys 90, entre Terra Lliure i les forces repressives de l'Estat espanyol, posició favorable a les exigències de l'Estat, que no ha sotmès mai a cap mena d'autocrítica.

3. **Conseqüentment, ERC és incapaç de concebre com s'hauria de produir la concentració de les forces socials i polítiques necessàries per a assolir la Independència.** La manca d'anàlisi social li impedeix de veure que hi ha forces socioeconòmiques que no són —com a tals— favorables a trencar amb l'Estat, com ho és per exemple la «plana major» de la burgesia catalana. La línia d'acció general d'ERC és una crida indiscriminada a «totes les persones de bona voluntat», un missatge que podria potser servir per a fins religiosos però que és inoperant en la dinàmica social dels processos d'alliberament. És per això que no es fonamenta en l'organització social i política de les classes populars. Els posicionaments d'ERC han fet justament que sectors importants de les classes populars catalanes es mirin amb recel la seva confusa política d'aliances i la seva manca de compromís social.

4. **Per tot plegat ERC és, i serà si no canvia, incapaç de desplaçar de l'escena política els partits del règim (al Principat, fonamentalment CiU i el PSC-PSOE), pel fet que es basa en uns posicionaments**

semblants i una idèntica actitud respecte a l'opressió de l'Estat (del qual accepta sense crítica el marc polític, és a dir, el règim actualment vigent de monarquia parlamentària de les autonomies, amb les desigualtats inherents a la seva disposició desigual i jerarquizada de les diferents institucions). La manca sistemàtica de crítica és el que va solidificant la seva impotència per a poder algun dia desplaçar el domini social i ideològic de les organitzacions «sociovergens», les quals tracta com a les seves «col·legues» en el repartiment del «pastís polític».

Tot plegat fa que l'ERC actual:

- No sigui capaç de crear, i encara menys d'encapçalar, un moviment social en profunditat que avanci cap a la Independència.**
- No estigui en condicions de prendre accions agosarades amb l'energia, el rigor i la radicalitat necessàries.** Les ambigüitats penoses de les seves posicions entorn dels darrers referèndums —davant el tractat europeu i davant el projecte fallit d'Estatut d'Autonomia del Principat—, en són dues manifestacions prou clares.

Davant aquesta realitat convé que des de l'Esquerra Independentista no es permeti a ERC que continuï practicant els seu esport preferit, que no és altre que el recurs habitual i descarat a la pràctica del doble llenguatge, el qual els ha permès fins a èpoques recents, de portar a terme una política d'abandó de les reivindicacions socials i nacionals més serioses, sense pagar-ho en forma de pèrdua de credibilitat política.

Cal, doncs, que davant ERC i davant la resta de partits del règim, ajudem a fer que el poble català sàpiga distingir cada dia més clarament entre, d'una banda, la política que es fa realment com a conseqüència de les seves pràctiques i de les seves aliances; i, d'altra banda, els discursos propagandístics enganyosos, tan freqüents especialment en èpoques electorals.

Illes: entre el dubte i l'esperança

Com ja es preveia després que el PP perdés la majoria absoluta, l'amistat Antich-Munar ha prevalgut aquesta vegada fàcilment per sobre de la campanya grollera i prepotent que ha fet el PP, desqualificant sistemàticament UM.

No s'entén per què els populars no varien valorar que potser no seria tan clara la seva majoria absoluta, i que potser no convenia, per exemple, que Estaràs (la seva candidata al Consell) i *El Mundo* declarassin la guerra oberta a Munar. La prepotència ha fet que llaurassin la seva pròpia «derrota» (si entenem derrota per obtenir la majoria, encara que no absoluta, arreu de les tres institucions abans esmentades de l'illa de Mallorca). Encara que el temps de llaurar no ha estat només la campanya electoral, sinó que durant 4 anys, s'ha aplicat una política agressiva i sense complexos ni miraments de cap tipus, sense ètica ni moral, i caciquil com cap altra, que es veu que ha fet dubtar més d'una persona si aquesta manera de governar, a dit i sense escrúpols, ni amb el territori ni amb res, és la millor manera de jugar a la democràcia. Els excessos es paguen. I potser aquesta és la raó del (a hores d'ara possible) canvi.

Ha fet un gir a l'esquerra de cop, la societat mallorquina i pitiüssa? No, no ens enganyem. El PP continua essent el partit més votat. Em sembla que hauríem de començar a ser conscients que vivim en una societat amb un sistema ben establert, un sistema capitalista que ens condemna a ser el putiferi d'Europa. Amb PP o PSOE continuarem basant la nostra economia en un sector terciari que està acabant sense contemplacions amb el nostre medi natural i cultural. La tria PP o PSOE equival a triar si això volem que passi més ràpidament o menys. El que deixa clar l'electorat és que aquest model és el que preval actualment (els motius que fan que això sigui així els deixam per un altre moment), i que ningú té ganes de canviar radicalment de model de vida.

Però quan els tics antidemocràtics i un xic feixistoides creixen al si del PP, és la mateixa societat que hem creat qui sembla que els frena, donant l'oportunitat de pal·liar les contradiccions capitalistes a un PSOE que si haguéssim de jutjar per la seva campanya electoral, sembla que ni tan sols les volia guanyar, aquestes eleccions. No crec que haguem de confondre això amb el fet que Mallorca s'hagi tornat d'esquerres. I probablement el mateix ha passat a Eivissa amb tot l'impressionant

tema de les autopistes. Si el PSOE derivàs massa cap a l'«esquerra», i els hotelers, empresaris i demés poders fàctics, ho trobasin necessari, passaria el mateix que el 2003 i el govern tornaria a mans del PP novament? Entram de ple en una dinàmica política de model tant europeu com nord-americà, de consolidació d'un sistema establert mitjançant l'alternança de dos partits hegemònics, que, lluny de ser molt diferents en el seu plantejament de model social capitalista, el que fan és llimar-ne les contradiccions o accentuar-les.

Tot i així, crec que si el govern finalment resta en mans d'un PSOE que haurà pactat amb el Bloc i amb UM, el canvi pot representar, si més no, un cert respir per a les Illes. Potser amb més de mig govern en mans de l'esquerra oficial, i amb una oposició on tendrem una dipudada com na Maria de la Pau Janer, que almenys no qüestionarà —esperem!— la unitat de la llengua, i els farà entendre als seus socis de partit una cosa tan elemental com aqueixa, podrem començar a parlar de coses serioses amb una altra òptica. Perquè quatre anys més del ritme de destrucció que havia instaurat el PP eren completament insostenibles, i perquè si volem fer avançar la societat cap a postulats nous, moderns, oberts, més democràtics, si volem que no es desmunti d'un dia per l'altre els pocs elements de «societat del benestar» que encara queden, i sobretot, si volem començar a sembrar els fonaments per quelcom que vagi més enllà de tot això i començar a parlar de democràcia participativa, de canvis en el model de vida necessaris si volem que es pugui començar a parlar de com aturar el canvi climàtic, si volem començar a prendre'ns seriosament el fet que l'infern del 3r món és una realitat sobre la qual basam la nostra riquesa i que això s'ha d'acabar, etc., etc., etc., necessitàvem un govern que almenys es plantejàs la possibilitat de començar a obrir vies perquè la illenca deixi de ser una societat caciquil en ple segle XXI. Ara bé, si això s'aconseguirà o si la idiosincràsia i els sistemes estructurals illencs són tan forts que novament tornarem al mateix cercle, és un dubte seriós que persisteix.

De tota manera, és evident que, des del punt de vista polític-social més general, els canvis de fons i les grans tendències —en la confrontació entre el capitalisme depredador i espanyolista i les classes populars illenques—, dependran sobretot de la capacitat d'organització i de mobilitza-

ció que els sectors populars, nacionals i d'esquerra, anem aconseguint en els diferents àmbits de les lluites socials, ecologistes, en defensa de la llengua etc. En aquest sentit, considerem que la construcció de referents de l'Esquerra Independentista podria ajudar a reforçar les tendències de resistència popular en un futur pròxim.

Per altra banda, i per parlar dels altres protagonistes d'aquestes eleccions, el Bloc (la coalició formada per PSM, Alternativa—Esquerra Unida i Els Verds— i ERC), ens hem de centrar en un punt que cal valorar com a importantíssim, que és Palma. Hi ha dues raons per això: la primera, que és la capital i que com a tal, és una zona d'influència cap a tota l'illa de Mallorca. I tot partit que aspiri a liderar una societat i/o un canvi, se l'ha de plantejar com a imprescindible. I la segona raó és que és essencialment a Palma on el Bloc havia de tenir força i d'on oficialment partia el sentit de fer aquesta coalició —ja que la implantació d'IU a la part forana és pràcticament inexistente—. De fet, la idea del Bloc no s'entén sense Palma, que és on el PSM sempre ha tengut més problemes d'implantació, tot al contrari que IU. Doncs bé, ha estat a Palma on el Bloc ha naufragat. Dels 5 regidors que es tenien per separat (3 EU-Els Verds i 2 PSM), el Bloc n'ha conservat tan sols 2. A totes les barriades, sense excepció, s'han perdut vots: 15.000 en total. Això ha fet que el PSIB-PSOE hagi de comptar amb més aliats que el Bloc si vol recuperar la batlia de Ciutat; necessita, també a la capital, l'ajuda d'una Unió Mallorquina, que s'ha convertit en la clau de la governabilitat a les tres grans institucions de Mallorca. La desfeta del Bloc ens deixa amb una realitat que és que a Palma la dreta té un regidor més dels que tenia des del 2003 (14 regidors del PP i 2 de nous d'UM). La batlia de la capital illenca és, a dia d'avui, un dels majors desencontres entre UM i PSOE per tancar l'acord al Govern i al Consell de Mallorca.

Els motius de la desfeta del Bloc a Palma? Molts: el desprestigi que ha aconseguit crear *El Mundo* a la figura d'Eberhard Gosske, un candidat empadronat a Sencelles; les bregues a sang i foc dins el PSM, que han aconseguit rompre el partit en dos (els escindits crearen fa uns mesos un nou partit, Entesa per Mallorca) i que a nou mesos de les eleccions, el grup municipal del PSM sortit de les eleccions del 2003 dimitís en bloc; les bregues internes al si d'Alternativa entre IU i Els Verds,

que tot i no ser mediàtiques, han minvat, com en el PSM, la capacitat de feina; el fet que tres mesos abans de les eleccions ERC encara renegàs del projecte Bloc, on finalment es va integrar, públicament; el fet que el Bloc sigui una nova «marca» a la qual sembla que li faltava molt de rodatge ja que es creà potser massa a prop de les eleccions; el fet que la candidata del PSOE, Aina Calvo, tingués un perfil que molts han cregut molt superior al de la resta de candidats i que fes una campanya d'anar casa per casa parlant amb la ciutadania, i entitat per entitat, cosa que potser ha mancat als candidats del Bloc, teòricament més esquerrans...

El gran problema, però, és la construcció d'un projecte sòlid sota el nom de Bloc. Gran part dels votants d'IU no se senten còmodes amb un pacte amb els «separatistes». Gran part dels votants del PSM, com es va veure amb l'escissió dels militants, no entenen dues coses: una coalició preelectoral amb els espanyols i, sobretot, amb els espanyols comunistes, perquè hem de recordar, que l'electorat nacionalista mallorquí no és tradicionalment d'esqueres, sinó que el PSM havia aconseguit vots que ara se n'han anat tant cap al PSOE, cap a ERC, cap a UM i, en alguns pobles, cap al PP. Exemple que el Bloc no s'ha consolidat tampoc als pobles? On s'han mantingut els resultats del 2003 és, majoritàriament, a pobles on el PSM s'ha presentat

sol i sota les mateixes sigles de sempre: Petra n'és l'exemple més clar.

Dins tot això, no és clar el paper que voldrà jugar ERC, que sempre ha estat qui més desmarcada ha volgut semblar dins el mateix Bloc, perquè sembla que majoritàriament el Bloc voldrà reeditar-se i construir-se com a alternativa electoral, ja que si abans d'aquestes eleccions no estava clar que tots els partits que l'integren, per separat, arribassin al 5% dels vots, després dels mals resultats d'aquest 2007, sembla bastant impossible que més endavant puguin assolir aquest mínim si es tornen a presentar separatament.

Tot i així, l'anàlisi que es fa des de les direccions dels partits que integren el Bloc, no és dolenta: suposadament es governarà arreu i els resultats al Consell de Mallorca (també s'han perdut dos consellers, i se'n conserven 3) i al Parlament (s'ha perdut un diputat i se'n conserven 4), no consideren dolents, ja que estàvem parlant d'una marca electoral nova que ja s'esperava que no augmentàs vots (i doncs?!).

Per tant, opinions, com sempre, i justificacions, en tenim de tots els gustos i colors. Ara bé, a la meua manera de veure, el gran problema del Bloc és de projecte: com fer un projecte comú si les sensibilitats dels votants són, a voltes, antagòniques? El repte és fer que els punts d'unió pesin més, però no és clar que això

s'hagi aconseguit. I el que sembla fins i tot més greu i que es podria plantejar a aquests partits per separat: quin és el gran projecte de país que s'ofereix? Què diferencia aquesta esquerra del Bloc, que no arriba ni a ser socialdemòcrata, de l'esquerra que ofereix el PSOE? Pels dirigents del Bloc deuen ser evidents les respostes, però molts no veiem tan clar que les polítiques socials siguin gaire diferents que les que proposa el PSOE. I tampoc veiem clar que defensant una llengua n'hi hagi prou per a bastir un país que ens han més que esmicolat.

Però més que no pas el que alguns pensem, ens importa què és el que li arriba a la gent del carrer, que, en el fons, és la qui forma la gran massa social d'aquest país que ni tan sols està clar quin és, si el que defensa ERC, o el que defensa el PSM, o el que defensa IU (que per cert, ara que el tema crema de nou, gràcies per votar contra el pla Ibarretxe a Madrid, tot un detall quan era l'hora d'emprar a les institucions les eines democràtiques per demostrar la viabilitat dels canvis estructurals i profunds reals).

Si el Bloc no és capaç de demostrar i de fer creure a tothom que té un projecte de país que impliqui un canvi social prou important, el problema continuarà essent de projecte i, per tant, de diferenciació amb les «ofertes» que ens proposen altres partits.

Al País Valencià caldrà continuar treballant per un canvi real

Al País Valencià, per a prou gent, amb més voluntat que anàlisi, tots els indicis feien presagiar una confrontació electoral molt disputada. Les mobilitzacions dels darrers anys contra la desfeta del territori i l'urbanisme salvatge i per la defensa de la llengua i pels serveis públics, a més a més dels resultats de les darreres eleccions estatals i les enquestes (interessades) dels mitjans de comunicació, feien pensar en una situació en què malgrat que el Partit Popular fora el partit més votat, tindria problemes per aconseguir la majoria absoluta. Per acabar-ho d'arrodonir el pacte EU-BLOC suposava la concentració del vot i, per tant, que en teoria cap vot es llancés a perdre per a fer fora de les institucions el PP.

La realitat ha posat les coses al seu lloc. El PP ha guanyat vots respecte de

les anteriors eleccions, i té la majoria absoluta a la Generalitat i a les ciutats més importants (València, Castelló i Alacant). Només a Elx no ha pogut imposar-se a la resta dels partits.

Per que s'han donat estos resultats, quan els presagis semblaven uns altres?. Realment els valencians i les valencianes, com diu la dirigent d'EU, s'han fet de dretes, conservadors i espanyolistes fins al punt de bolcar-se totalment en defensa del PP, malgrat la corrupció de molts dels seus dirigents, alcaldes i regidors? Realment la política antinacional (anticatalanista), el suport, sense problemes, als posicionaments més reaccionaris i feixistes de la direcció estatal del PP, acudint en primera fila a les manifestacions convocades a Madrid, etc., els ha donat vots davant «l'esquerra»?

En primer lloc, cal valorar que els resultats electorals reforcen clarament el bipartidisme. Tant el PP com el PSOE, amb el pacte de reforma de l'Estatut, consolidaven un sistema polític que exclouïa qualsevol força política que no tinguera el suport dels grans empresaris (per a finançar-se) i dels mitjans de comunicació, es a dir, iniciaven la cursa més a prop de la meta que les altres forces polítiques. Tots dos han fet campanya pel vot útil i, de fet, han aconseguit acumular gran part del vot emès. Per una banda, el PP ha enfonsat partits com UV i Coalició Valenciana, que podien haver-li guanyat vots per la seva dreta, utilitzant l'anticatalanisme com a bandera —cal recordar que el dirigent de CV acusava el PP de catalanista! Aquesta organització feixista ha tret un resultat

mediocre, ja que el vot útil de la dreta s'ha desviat cap al PP davant la possibilitat de perdre la majoria a les institucions.

Per altra banda, el PSOE ha acumulat el vot útil de «l'esquerra», perquè apareixia com el mal menor davant el PP i, a més a més, com els únics capaços de fer-los fora de la Generalitat i d'algunes ciutats importants, ja que es donava per suposat que EU i el BLOC eren simple comparses, que, en definitiva, donarien el seu suport al PSOE per a governar tant la Generalitat com les ciutats i viles. Tot i haver atret vot útil, cal dir que els resultats d'aquest partit s'han situat per sota dels de fa quatre anys, raó per la qual cal considerar-los un fracàs.

Des dels mitjans de comunicació afins i gràcies a la seva influència en diferents sectors d'EU i del BLOC, el PSOE va propiciar que aquestes dues forces arribassen a un acord. L'objectiu era doble: per una banda no perdre cap vot, i per altra afeblir els sectors més contraris, sobretot dins d'EU, a arribar a un acord amb el PSOE.

El fet real és que la coalició EU-BLOC ha estat un fracàs. El vot útil és clar que els ha perjudicat, però també el fet que aquest pacte des d'un principi era clarament un pacte electoralista sense cap contingut programàtic o motivat només per una demanda social al carrer. El gran perjudicat ha estat EU, que desapareix de les grans ciutats, excepte a Elx, i retrocedeix en nombre de vots

d'una manera molt important. La crisi està servida dins d'aquesta organització i els que se n'aprofitaran seran tant el BLOC com el PSOE.

Però hi ha una altra qüestió que molts analistes, especialment els que estan més a prop dels partits «d'esqueres», encara no veuen clara. On són els vots de la gent que s'ha mobilitzat en aquests darrers anys i sobretot durant les setmanes prèvies a la campanya electoral? Doncs bé, molts d'aquests vots s'han quedat a casa seva.

De la lluita per desfer-se del PP s'ha passat, en un temps rècord, al descontent davant les propostes de «l'esquerra». Tant la falta de compromís del PSOE a dur a terme un canvi real en els problemes que havien fet mobilitzar-se els sectors socials més compromesos (defensa del territori, de la identitat nacional i cultural i dels serveis públics de qualitat, fonamentalment l'ensenyament i la sanitat) com la clara submissió d'EU-BLOC al PSOE han provocat que aquest sector social, que com hem dit és el més conscient, no tinga una representació política.

Per altra banda, és molt cert que hi ha una gran part del poble valencià que es creu tot el que la propaganda oficial els transmet. És tot un procés d'espanyolització, de desclassament social i de fatalitat (la culpa dels nostres problemes sempre vénen de fora), que s'ha anant imposant any darrere any. A aquesta situació les organitzacions de «l'esquer-

ra» institucional hi han col·laborat d'una manera important, sobretot perquè han abandonat l'activitat política als barris obrers i populars, perquè s'han institucionalitzat de tal manera que s'han apartat de la realitat fins al punt que qualsevol qüestió política s'ha convertit en una simple qüestió de gestió gairebé administrativa. Per tant, les diferències entre el PP i aquesta «esquerra» moltes vegades són merament nominals. En el fons, tots dos són defensors de les prebendes i corrupcions i de la construcció salvatge, del menyspreu de la nostra identitat nacional (els dos són espanyolistes sense cap dubte). Fins i tot durant la campanya electoral aconsellaren Pla parlar en espanyol, tot i que fins aquell moment havia utilitzat el català de manera normal, en tots els actes i als mitjans de comunicació.

La situació, indubtablement, no és com per a tirar trons, però és cert que hi ha sectors populars conscients de la necessitat d'un canvi real. Aquests sectors avançats no tenen, en l'actualitat, un referent polític. Tenim per davant uns anys que poden ser realment interessants si, juntament amb aquests sectors i d'altres de decebuts amb una esquerra institucional i espanyolista, podem alçar una alternativa seriosa d'Unitat Popular. Aquest és el repte de les forces independentistes, revolucionàries i populars.

TONI TERRONES

Esquadrisme, periodistes i cintes de vídeo

Durant les darreres setmanes la imatge de la policia autonòmica de la Catalunya estricta s'ha devaluat uns graus més entre la població. L'aparició de les imatges d'apallissaments a detinguts i l'escàndol provocat per l'ús d'armes il·legals ha posat de manifest els seus *modus operandi* i les seves prioritats. També ha desmuntat la construcció de la imatge idíl·lica d'un «cos democràtic» que arrencava de la «Transició». Per primer cop des de la darrera Restauració borbònica, els Mossos d'Esquadra han quedat qüestionats públicament com allò que s'havia denunciat durant la seva trista existència tantes i tantes vegades. No en va, i en el període més democràtic

d'aquest cos armat, la revista *Tierra y Libertad* ja els definia el 1931 com la «nefasta guàrdia civil catalana».

Però més enllà dels orígens històrics de l'esquadrisme català, que compta amb una tradició reaccionària que els apòlogues d'aquest cos armat s'afanyen a amagar, el model de la policia autonòmica de la CAC compleix actualment un rol de pura substitució dels seus predecessors i contemporanis cossos policíacomilitars, garants de l'ordre social i polític i dels interessos de l'Estat espanyol al Principat. Si bé els primers mossos d'esquadra del segle XVIII-XIX tenien com a funció principal un paper auxiliar de l'exèrcit borbònic (combat

dels guerrillers austriacistes, persecució dels dessertors en temps de pau i de guerra, control ideològic i moral, encalçament de contrabandistes i bandolers, etc.), ja que coneixien suficientment el terreny i actuaven a manera de mercenaris indígenes, gràcies a la seva eficàcia policíaca de control social i polític aquest cos armat es va poder perpetuar en el temps. Per aquesta raó aquest cos, que comptava amb un currículum repressiu com a preservador de l'ordre social i d'obediència durant segles, també va perviure durant el franquisme. per bé que durant la darrera dictadura el seu paper no passés de ser simbòlic i folklòric.

En els anys de la reforma política, no ens hem d'estranyar que els Mossos d'Esquadra passessin a ser el candidat número u per exercir aquest paper de substitució dels anteriors cossos repressius que, com en la resta d'aspectes d'aquesta operació política de maquillatge, canviés la façana per deixar-ho tot ben lligat. Tampoc ens ha d'estranyar que un dels promotors del canvi del model policíac de la reforma fos precisament l'exfalangista Rodolfo Martín Villa, molt interessat també a recuperar i ampliar un cos com aquest.

Per això, era i és previsible que en aquesta cursa per guanyar prestigi com a policia de substitució, en relació als altres cossos i forces de seguretat de l'Estat (CFSE, conegudes per nosaltres com forces d'ocupació), les esquadres militars indígenes vulneressin els drets i llibertats com ho han fet tradicionalment els altres cossos policíacs i militars de l'Estat. Aquestes vulneracions no són producte de l'uniforme, ni tampoc de la llengua que emprin els agents, sinó que són fruit de les consignes polítiques, d'una formació amb intencions antidemocràtiques i de components com el corporativisme i l'aïllament de la societat. Es tracta d'unes vulneracions, abusos i transgressions que s'han anat eixamplant a mesura que els Mossos es desplegaven arreu del territori de la CAC i adquirien funcions més clarament polítiques.

Les imatges recents d'apallissament de detinguts a una comissaria dels Mossos a Barcelona tampoc es poden atribuir a un cas aïllat. La prepotència amb què actuaven els agents sorpresos per les càmeres ocultes apunten a una quotidianitat impossible de justificar. Com hem pogut veure en altres ocasions, en viu o a través d'imatges, moltes de les tècniques emprades per aquest cos estan molt lluny del respecte a un marc normatiu de drets i les llibertats. Casos com els estudiants menors emmanillats a l'esquena i agenollats durant llargues estones durant una protesta, o l'habitual espionatge polític d'agents camuflats a actes dissidents, o la passivitat en el cas del crim de Berga, demostren que aquest cos té com a prioritat les consignes polítiques i no pas la preservació de la seguretat i dels drets de les persones.

Si bé és cert que fins ara el cos indígena no comptava amb la impunitat total de què gaudien altres CFSE, especialment la Guàrdia Civil, un cos militar que ha comptat amb llicència per torturar durant els darrers governs espanyols, aquest handicap no ha impedit que els Mossos vulneressin els drets humans dels detinguts en

nombroses ocasions. A més, tot apunta que aquesta escalada de vulneracions anirà creixent si la política de substitució policíaca es consuma com fins ara.

Fet i fet, tots aquests cossos, i especialment les seves brigades ensinistrades per a la persecució política, segueixen uns mateixos patrons de formació i sovint intercanvien comandaments interns, que per llei han de ser militars de graduació. Des de la Reforma, els seus caps provenien de l'exèrcit espanyol o bé del Cuerpo de la Policía Nacional. La qüestió no és, doncs, que els agents s'hagin «desnaturalitzat», com s'ha apuntat aquests dies en mitjans catalanistes defensors d'uns Mossos nostrats, a causa de la reconversió d'agents d'altres cossos, sinó que les esquadres indígenes continuen complint una funció d'obediència a l'Estat equiparable a la de l'exèrcit. Com segles abans, els esquadristes vigilen els seus conciutadans vetllant pels interessos del regne.

La formació dels Mossos és un dels entrebancs que impossibiliten una policia democràtica. I que no només afecta la policia autonòmica, sinó que, de retruc, en els darrers anys també ha contaminat les policies locals. La militarització i dretanització dels agents locals en els darrers anys no només ha obeït a les consignes dels seus comandaments polítics (alcaldes i regidors de municipis com Sabadell, Barcelona o Terrassa en són un bon exemple). A partir de les reformes legislatives dels anys 90, es va obligar els nous agents municipals a passar el sedàs de la instrucció militar de l'Escola de Policia de Mollet, una exigència paral·lela a l'obligatorietat de portar armes de foc, que anteriorment era opcional.

Algunes dades apunten que l'Escola de Policia de Mollet, fundada el 1985 va passar a ser dirigida ben aviat per un conegut professor que havia adquirit part de la seva formació a la coneguda Escola de les Amèriques de Panamà, el lloc on es van ensinistrar els quadres militars de les dictadures llatinoamericanes i agents de la contrainsurgència al servei dels EUA. Altres influències en el cos són les del model policíac de l'Estat d'Israel o de l'alemany, un aspecte força conegut i del qual alguns responsables se'n vanten. En qualsevol dels tres casos, es tracta d'uns models qüestionats pel que representen de legitimacions públiques de la tortura o altres mètodes il·legals. A banda d'això, i tot i la opacitat i el secretisme sobre la formació «especialitzada» d'aquests agents, en coneixem les conseqüències per les notícies del dia a dia. Les actuacions dels Mossos, sobre-

tot de les brigades especials (la político-social, les de xoc o els antiavalots), ens aporten dia sí, dia també titulars als diaris. I podem estar segurs que això només n'és una part.

Una de les reaccions que mereix ser analitzada són els escarafalls de la casta periodística arran de l'aparició de les imatges en què s'apallissaven els detinguts. Ara bé, a banda dels interessos que pugui amagar la filtració d'aquestes imatges, un fet inèdit, cap d'aquests periodistes o opinadors, que acostumen a mirar el dit més que no pas allò que aquest assenyalava, s'ha interessat fins ara per les denúncies d'altres casos que no han quedat enregistrats per les càmeres. Com ja va passar amb l'aparició d'imatges de les tortures d'Abu Grabib, fins que la prova gràfica no havia traspassat l'habitual autocensura mediàtica aquests periodistes i opinadors no van parlar constantment de la vulneració dels drets humans a l'Iraq. A l'Estat espanyol, cap dels comentaristes que han comentat aquests dies l'apallissament de detinguts per part dels mossos no han reclamat el vídeo enregistrat a la caserna de la Guàrdia Civil de Roquetas de Mar (Almeria), en què els agents assassinaven amb una porra elèctrica i a cops un pagès que hi havia acudit a realitzar una denúncia. Ni tampoc mostraven la indignació per la sentència irrisòria sobre aquest cas, que només va afectar un comandament.

Seguint la seva línia habitual de col·laboració amb els aparells de l'Estat a l'hora de mantenir l'*status quo*, aquesta mateixa casta periodística ha obviat en les seves *anàlisis* que des de fa anys diversos col·lectius de persones que lluiten pels drets humans reclamen l'enregistrament en vídeo de tot el temps que una persona està detinguda. Així, cap d'aquests insignes membres de l'elit periodística ha recordat que alguns d'aquests col·lectius van aconseguir que el 2004 el Parlament de la CAC votés una Proposició no de llei que instava al *govern de l'Estat, als de les Comunitats Autònomes i als governs municipals a vetllar perquè els diversos cossos i forces de seguretat compleixin estrictament la Convenció Europea dels Drets Humans i d'altres tractats internacionals sobre la matèria, i de manera molt especial les recomanacions de Nacions Unides*, entre les quals hi ha precisament el fet d'enregistrar en vídeo el temps de la detenció. (Si realment s'apliquen aquestes mesures, cal tenir clar que això no domesticarà la bèstia, però almenys portarà un morrió.)

Com ja apuntàvem arran de la detenció i tortures dels joves de Torà per part

dels Mossos, la qüestió, doncs, rau sobre a qui i per a què serveix aquesta policia, sigui autonòmica, local o estatal. Els fets demostren a bastament que ara per ara només tenen com a funció preservar un ordre social injust i una dominació política antidemocràtica. Si sabem per a qui o per a què treballen, entendrem per què agents d'aquest cos vulnereu reiteradament els drets i llibertats que ells haurien de protegir.

No obstant això, no ens podem permetre un discurs demagògic de l'aboli-

ció de qualsevol cos de seguretat a la nostra societat actual, una tendència despolititzada bastant present en medis reivindicatius que coexisteixen amb el nostre. La transformació social no es pot exercir sense una organització que vetlli per la seguretat i pels interessos col·lectius, allò que precisament intentaria dinamitar l'enemic de qualsevol transformació revolucionària. Per aquest motiu, i és una assignatura pendent de l'Esquerra Independentista, cal que fem visibles a la població els interessos que

amaga el model policíac actual, però cal també que oferim alternatives a aquest model, superant els esquemes policíacs tradicionals. Les actuals mobilitzacions contra la persecució política i els abusos dels Mossos d'Esquadra (i dels altres cosos) no poden quedar només en la protesta. Hem d'oferir alternatives a un model impregnat de militarisme, masclisme i racisme, i provocar canvis i contradiccions que obrin esquerdes al poder.

JOANA GORINA

La deriva de l'Estat francès, una situació que implica tota la nostra nació

Després de les eleccions municipals i autonòmiques del passat 27 de maig a l'Estat espanyol, el president del govern d'aquest Estat, Jose Luis Rodríguez Zapatero, i el cap del govern francès, Sarkozy, es van reunir per a acordar ni més ni menys que relançar un text constitucional europeu que no hem de dubtar que serà fet a mida i a imatge d'aquests monstres polítics jacobins, que són aquests dos ens polítics hostils.

Totes aquelles persones i nacions que havien posat les seves esperances en les possibilitats de llibertat que podria comportar per als pobles i les nacions un marc europeu democràtic, sabem ja ara que tindrem, en aquests dos Estats imperialistes i en els seus egregis caps, uns enemics de primer ordre que maldaran amb insistència per a construir-nos un marc europeu que sigui una bona presó per als pobles i les nacions sense Estat.

És així com, al llarg dels anys vinents, la situació de l'Estat francès no afectarà tan sols la part septentrional de la nostra nació (la Catalunya Nord), sinó que influirà de manera general el destí de tot el nostre país ja que tindrà un paper fonamental en la construcció del marc polític i econòmic europeu, el qual haurà de determinar de manera important el nostre futur polític immediat. Els destins dels Països Catalans cada dia són més els mateixos, malgrat les diferències en consciència política de llurs poblacions, i cada dia demanaran més un tractament polític de conjunt. És per això que cal analitzar amb una especial atenció els avatars del nostre enemic del nord.

Cap a on va l'Estat francès?

Cap a on va l'Estat francès? Cap a on el vol orientar Sarkozy, i totes les forces socioeconòmiques que representa? L'Estat francès ha anat evolucionant, al llarg dels darrers decennis, cap al *desmantellament progressiu de l'Estat del benestar*, tendència que ha provocat diferents fenòmens importants, entre els quals, d'una banda, una forta mobilització de resistència sindical; i, d'altra banda, *l'afebliment de la capacitat integradora de l'Estat francès*, cosa que ha comportat una activació de les lluites dels col·lectius i sectors socials que han quedat, en un grau variable, exclosos dels beneficis socials. Les revoltes de les *banlieues* que van esclatar a París a finals de l'any 2005 i el sentiment creixent d'exclusió que s'estén al si de les nacions «perifèriques» de l'Estat francès, tenen un mateix origen.

Davant aquesta problemàtica, el cos social de la nació francesa ha desenvolupat com a reacció un *enverinament del patriotisme francès*, secreció ideològica que llança atacs virulents contra els estrangers i contra les nacions oprimides (àmbits socioculturals que són acusats per la ideologia dominant amb la denominació menystenidora de «comunitarisme») com a sectors traïdors a les essències de la Pàtria francesa.

Damunt aquesta realitat social i ideològica complexa, Sarkozy s'ha manifestat, molt abans ja d'ocupar el càrrec actual, sense cap vacil·lació com a favorable al manteniment de l'ordre a qualsevol preu.

No és pas balder recordar que aquest personatge es va fer famós justament per les seves maneres autoritàries i despectives que tant van enverinar els aldarulls de les *banlieues*.

Amb aquesta «filosofia» de base, és evident que el govern presidit per Sarkozy es posarà com a missió desenvolupar la política del *liberalització capitalista* dels nostres dies iniciada ja fa anys per a la burgesia francesa, i per a aquest objectiu se servirà de la *manipulació del patriotisme francès*¹.

D'on ve i cap a on va la política de liberalització?

La tendència de fons és que el capital vol una economia menys constrenyida per un Estat com el francès, amb una burocràcia molt complexa i amb un sistema de protecció social que per al liberalisme capitalista és excessiu. D'altra banda, els sindicats ofereixen una resistència important als intents d'anar desmantellant l'Estat del benestar francès.

Sarkozy, amb les seves apel·lacions a la cultura de l'esforç i a l'ordre, tindrà

1. Si ens hi fixem bé, les propostes de la candidata socialista Ségolène Royal no s'allunyaven gaire d'aquestes posicions. El cos electoral ha preferit un candidat autoritari (que donava la imatge de saber defensar els francesos dels «perills» del desordre) que una candidata que pretenia fer, si fa no fa, al mateix però amb «bones paraules». La manca de credibilitat dels aspectes socials del discurs electoral del partit socialista no ha servit per a marcar prou la diferència.

com a funció ajudar a dur a terme aquest desmantellament tot afeblint al màxim la resistència sindical. Entrem, doncs, en una època de dura confrontació social. La mobilització i la lluita ideològica seran molt importants en aquesta època que s'acosta.

Segons totes les previsions, les contradiccions socials augmentaran, en el sentit que l'Estat s'esforçarà per a créixer la precarietat laboral i la desprotecció social i, d'una manera concreta, s'aprofundirà la discriminació en les zones de marginació (tant en les àrees suburbanes com en les perifèries geogràfiques de l'Estat).

La conseqüència d'aquesta tendència en les pràctiques polítiques reals serà, sens dubte, l'extensió del descontentament al si de les classes populars, especialment en determinades àrees, i la pèrdua consegüent de la capacitat d'integració de l'Estat.

Apareixen, doncs, unes condicions favorables a les mobilitzacions, condicions i mobilitzacions que poden portar a resultats positius si es treballa d'una manera organitzada i ben articulada.

D'on ve i cap a on va el patriotisme franximand?

L'increment exagerat del patriotisme francès (és a dir una mena de «patriotisme» que hem qualificat de «franximand», segons la manera de dir de Catalunya Nord) és un fenomen prou conegut com a reacció ideològica en situacions d'instabilitat social i restricció de les capacitats integradores del sistema socio-econòmic: especialment en els casos en què es parteix d'una estructura estatal important, sectors socials considerables d'aquesta estructura troben en l'exacerbació del patriotisme una manera simple d'augmentar la seva autoestima i, alhora, de trobar recursos particulars en forma de compensacions burocràtiques o clientelars que permeten (o semblen permetre) superar amb més facilitat la precarietat. Aquesta percepció es manifesta en forma del reforçament de diferents mecanismes d'exclusió social (racisme, discriminació i rebuig nacionals) envers aquells sectors de la població de l'Estat allunyats dels estereotips de la nació dominant (immigració, nacions, llengües i cultures «alienes», etc.). Aquests sectors són percebuts pels fanàtics de la «patrie» francesa com els enemics a combatre.

El patriotisme (nacionalisme d'Estat, en aquest cas) és una ideologia forta, desenvolupada a través dels segles, que ajuda a mantenir uns sectors socials fortament cohesionats i favorables a les polítiques repressives en moments d'enduriment de

les condicions socials, en el nostre cas, promogudes per l'Estat per tal de posar l'economia i la societat franceses en el camí del liberalisme.

No cal dir que l'accentuació del patriotisme francès contribuirà a posar en una situació difícil els moviments de recuperació i d'alliberament nacional de les nacions oprimides, la qual cosa afectarà directament, en el nostre cas, Catalunya Nord.

Però, l'altra cara de la situació que se'n deriva i que ja hem apuntat és que l'accentuació dels mecanismes d'exclusió pot portar a reforçar encara les tendències crítiques i centrífugues al si de l'Estat francès, cosa que pot ajudar a donar més base social als moviments d'alliberament nacional de les nacions oprimides.

Una organització nacional i supranacional, i una crítica a fons

El que es pot desprendre del que hem escrit fins ací, és que la resposta a la situació política de l'Estat francès ha de ser el reforçament de l'organització popular, una organització que, d'una banda, ha de ser d'abast nacional perquè es fonamenta en la lluita de les classes populars catalanes; ja hem advertit, però, que aquest nivell d'organització no és suficient a causa del marc europeu i de l'eclosió de qüestions que tenen un abast supranacional (com la solidaritat amb les poblacions immigrades, la globalització política, etc.). L'abast de l'organització ha de ser, doncs, també supranacional.

D'altra banda, és evident que, per tal de superar les manipulacions ideològiques del liberalisme capitalista i del nacionalisme d'Estat caldrà una crítica a fons de les formes de dominació. Per això trobem convenient de recordar ara, alguns dels elements que vam avançar l'any 2005 en tractar de les revoltes de les *banlieues* (*La Veu* núm. 70)

En primer lloc, dèiem que es podia afirmar que la causa de fons dels avalots de la joventut de la *banlieue* parisenca i d'altres poblacions de l'Estat francès, era la sensació de fracàs de tota una generació de joves (la majoria) en aquestes barrisses suburbials. Afegíem que es tractava de persones d'origen nord-africà o subsaharià que, a causa de la seva situació social combinada amb una certa estigmatització racial, no havien trobat feina, no es podrien situar socialment, no arribarien a independitzar-se dels pares ni tenir unes mínimes comoditats ni una certa consideració social..., és a dir, que «no tenien futur» i que el més greu de tot plegat, era la sensació compartida de manera massiva, que mai no se'n podrien sortir. Escri-

viem finalment que aquestes revoltes eren com una «primera guspira» que anuncia-va les *mancances profundes del capitalisme actual* (francès, però també europeu) que començava a afectar una part ja molt important de la població.

Reforçàvem les constatacions precedents afirmant que tot plegat mostrava les dues crisis simultànies que hem esbossat més amunt: la crisi de l'Estat del benestar i el fracàs del sistema d'integració «a la francesa». I continuàvem les nostres anàlisis amb les deduccions següents, que resumim: el problema que hi ha darrere el conflicte no era, doncs, tan sols el d'un excés d'orgull (xovinisme) francès, ni tampoc era cert només que l'escola «no hagi estat capaç d'abaixar els obstacles per a la integració», tal com escrivien alguns analistes, sinó que el problema real era, la *preponderància absoluta del nacionalisme jacobí francès, el nacionalisme d'Estat, que només accepta un rígid motlle cultural i lingüístic sota el pretext d'uns drets de ciutadania, embolcallats amb la disfressa republicana*. Ser francès vol dir ser extirpat de qualsevol altre element lingüístic i cultural o, en el cas de mantenir-lo, resultar menystingut, i finalment exclòs.

En les nostres anàlisis caldrà, doncs, si volem anar a fons, recuperar les propostes que avançàvem: *Si es volgués arribar a una gestió democràtica de la diversitat, és evident que el que caldria fer primer de tot és eradicar la ideologia nacionalista jacobina d'Estat que dirigeix la vida i les obres de la població de l'Estat francès de l'hora actual*.

Des de l'Esquerra Independentista, la superació de situacions de crisi profunda com la que comentem no es podran resoldre sense la *dissolució dels Estats-nació actuals i la seva superació per mitjà d'una coordinació lliure i democràtica de repúbliques de base nacional on la defensa de la llengua i la cultura propis com a element integrador no representi el rebuig a les diferents cultures i llengües de les poblacions d'origen divers*, i on els drets de ciutadania no es confonguin amb la imposició d'un motlle lingüístic i cultural rígid i inamovible.

Es tracta, per tant, d'una lluita que té la seva base més pròxima en les lluites de les classes populars del propi país i que ha d'articular-se en una alternativa d'àmbit supranacional i supraestatal d'abast euro-mediterrani en una primera instància internacional, i que s'ha de projectar per mitjà d'una crítica tant al liberalisme capitalista com als models jacobins d'Estat-nació que caldrà desbordar i, en un estat més avançat, destruir.

El fantasma de la mort del català

El Secretari de Política Lingüística de la Generalitat d'amunt, autor de llibre *El fantasma de la mort del català*, es proposa criticar l'estereotip d'un discurs sobre el futur del català que n'anuncia la desaparició d'una manera imminent. Per contra, l'autor planteja que per superar aquest discurs cal bastir-ne un de nou "que podria i hauria de «beure» d'una tradició, d'una actualitat, d'una gestió i d'un activisme rics en propostes, en idees i en actuacions transformadores".

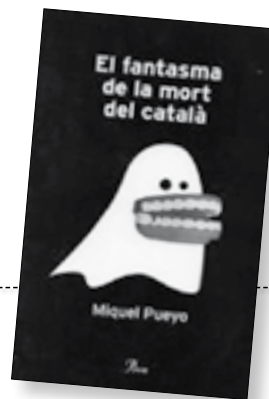
En la seva argumentació contra els qui prediquen la mort imminent del català, Pueyo recorre a les dades de l'Enquesta sobre els Usos Lingüístics (EUL), una enquesta en què entre els anys 2003 i 2004 es van entrevistar per telèfon 13.977 persones de l'Alguer (415), Andorra (637), Catalunya (7.527), la Catalunya del Nord (402), la Franja de Ponent (1.325) i les Illes Balears (3.671). Segons Pueyo, els resultats d'aquesta enquesta proporciona arguments cabdals que qüestionen la tesi de la mort imminent del català, si més no a la Catalunya estricta: "el fet que a pesar que el català només ha estat la primera llengua apresada a la llar per 2.213.000 catalans (el 40,6% del total), al costat dels 2.424.700 (el 53,5% del total) que van aprendre primer el castellà, a causa dels elevats fluxos migratoris que s'han produït al llarg del segle xx, en canvi són 2.670.100 (el 48,8%) els que el consideren la seva llengua pròpia o d'identificació i és, per a 2.742.600 (el 50,1%), la seva llengua habitual. Aquest diferencial de gairebé 10 punts, favorable a l'ús del català, o dit d'una altra manera, el fet que els catalans del Principat facin servir més el català amb els seus fills que amb els seus pares, confirma l'existència d'un potencial d'atracció que no és pas característic de les llengües que estan a l'UCI [...]"

Tot i que estem d'acord amb Pueyo que cal bandejar els pronòstics (pessimistes o no) del debat sobre la situació del català i que qualsevol anàlisi d'aquesta situació ha de partir de treballs sociològics acurats (no pas d'impressions subjectives), no ens podem estar dir que cal agafar els resultats d'aquesta enquesta amb molta precaució, independentment si confirmen unes tesis o unes altres. Es tracta d'una precaució metodològica, perquè si realment volem conèixer els usos lingüístics reals de la comu-

nitat lingüística catalana (o si més no d'una part) cal dur a terme treballs de camp sobre aquests usos, no pas limitar-nos a preguntar als i les parlants sobre la seva conducta lingüística. Qualsevol persona iniciada en el món de les enquestes sap que una cosa és allò que diu la gent que fa i una altra el que realment fa.

D'altra banda, hi ha el problema de les preguntes, que es pot detectar a partir de les inconsistències en algunes respostes. Per exemple, què entenen les persones entrevistades per llengua habitual? Segons l'EUL, un 50,1 de la mostra de la Catalunya estricta afirma que el català és la seva llengua habitual, però en canvi en respondre sobre la seva conducta en àmbits d'interacció ordinària (habituals, doncs) com la llar, les amistats, els veïns, els company(e)s d'estudi o de la feina, només un 43,08% de les persones enquestades diu que hi usa el català, ja sia exclusivament (29,2), ja sia d'una manera preferent (13,9). Finalment, caldria comentar també fins a quin punt són vagues i inconcretes determinades opcions de les respostes, com ara "més català que castellà" o "ambdues" a l'hora de conèixer l'ús real en aquests àmbits.

Deixant de banda aquestes qüestions metodològiques i bo i acceptant parcialment la interpretació que s'hi fa d'alguns dels seus resultats, el més criticable del llibre de Pueyo són les premisses, sovint implícites, dels seus plantejaments sobre política i normalització lingüística. D'entrada, l'autor renuncia que el català siga la llengua nacional i que, per tant, exercisca la seva funció discriminatòria i siga la llengua (exclusiva) de la majoria d'àmbits d'ús, tal com passa a Dinamarca, Bulgària o Txèquia. Per contra, escomet contra els qui "sommen l'existència de trossos de món estrictament monolingües, com si això fos ara com ara possible o desitjable" o, en una mostra d'allò que en psicologia social s'ha anomenat idealització compensatòria, ens canta les suposades excel·lències del plurilingüisme dels catalans, que recorden tant els panegírics sobre el nostre suposat bilingüisme ("En l'actualitat, l'existència de més d'una llengua no constitueix cap problema per a una societat democràtica ben organitzada, tecnològicament avançada i educativament ambiciosa, sinó més aviat una oportunitat, i aquest fet

MIQUEL PUEYO
El fantasma de la mort del català

Proa, 2007

incrementa la singularitat cultural i humana de Catalunya i fa dels catalans dotats d'una visió més matisada i més tolerant del món").

ciutadans plurilingües

Amb aquest rerefons no ens han d'estranyar tant les limitacions com el galimaties conceptual que evidencia Pueyo a l'hora d'exposar els objectius de la política lingüística de la Generalitat d'amunt, especialment davant el fenomen dels nouvinguts: "Per tant, des del punt de vista de la ciutadania, el nostre objectiu hauria de ser -i les administracions que actuen a Catalunya haurien de treballar per fer-ho viable- la promoció d'un règim de convivència lingüística en l'àmbit públic que faci efectivament possible viure en català i que faciliti, al mateix temps, una raonable adaptació dels serveis públics a la diversitat lingüística, cultural i religiosa de la societat actual. Només d'aquesta manera podrien ser compatibles dos objectius igualment irrenunciables: que el català esdevingui una llengua comuna i de cohesió social, compartida per tots els ciutadans, almenys funcionalment, i que tots els ciutadans, independentment de quina siga la seva llengua habitual, puguin participar en la vida pública, exercir els seus drets en condicions equitatives i mantenir relacions interculturals satisfactòries."

Tot i que no tenim espai per comentar a fons aquest text tan *sucós*, volem cridar l'atenció sobre la vaguetat i la inconcreció de l'afirmació "el català esdevingui una llengua comuna i de cohesió social", que segons Pueyo és un dels objectius de la política lingüística. Aquesta imprecisió queda palesa quan tot seguit l'autor fa compatible el fet que el català siga la llengua comuna de la Catalunya estricta i, alhora, que hi existesquen diverses llengües habituals, cosa que ens porta a preguntar-nos què vol dir Pueyo amb l'expressió *llengua comuna*. (D'altra banda, i en aquest mateix sentit, cal remarcar que no és gens anecdòtic que el Secretari de Política Lingüística use el determinant *una* i no pas *la*, la qual cosa implica que hi pot haver d'altres llengües comunes i de cohesió social!!!)

M. ESCRIG

HAN ESCRIT EN AQUEST NÚMERO

• Toni Terrones • Joana Gorina • Carles Castellanos • M. Escrig

LA VEU

La Veu del Moviment de Defensa de la Terra es fa responsable de l'opinió de tots els articles signats

Pren partit per la independència, el socialisme i l'alliberament de gènere dels Països Catalans

info@mdt.cat - http://www.mdt.cat